

Arrest

nr. 183 884 van 15 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2017, datum waarop de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 22 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Servische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 16 maart 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 19 augustus 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 20 september 2010 tekent de verzoekende partij, samen met haar familie, beroep aan tegen deze beslissing bij de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 6 december 2010 met nummer 52 454 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 december 2010 dient de verzoekende partij, samen met haar familie, een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}).

Op 24 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 12 augustus 2013 dient de verzoekende partij, samen met haar familie, voor een tweede maal een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 10 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 mei 2014 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 7 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 augustus 2014 worden de beslissingen van 7 juli 2014 ingetrokken.

Op 4 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de minister) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 15 september 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.05.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

A.(...) M.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Servië
geboren te L.(...) op 26.04.1968
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen

door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 29.8.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoekende partij toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

In het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 januari 2017 staat het volgende vermeld: "De wnd. voorzitter stelt ter terechtzitting dat uit het AD blijkt dat de verzoekende partij sedert 4 september 2014 afgevoerd werd wegens het verlies van het recht op verblijf. Bovendien stelt zij uit het politieverlag van 23 juni 2015 blijkt dat de verzoekende partij op 1 juni 2015 vertrokken is naar zijn land van herkomst. Dit wordt door de stad Temse ook op 24 juni 2015 aan de verwerende partij.

De wnd. voorzitter vraagt ter terechtzitting waar de verzoekende partij zich momenteel bevindt, nu artikel 9ter van de Vreemdelingenwet duidelijk aangeeft dat enkel een vreemdeling die in België verblijft een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan indienen. Indien de verzoekende partij niet in België verblijft, dient haar belang bij de huidige procedure in vraag gesteld te worden.

De advocaat van de verzoekende partij beweert dat de verzoekende partij zich momenteel in Sint-Niklaas bevindt, maar kan hiervan geen begin van bewijs voorleggen.

Met het oog op het bekomen van een begin van bewijs, waaruit blijkt waar de verzoekende partij zich momenteel bevindt en aan te tonen dat ze nog belang heeft bij de huidige procedure, worden de debatten heropend op woensdag 22 februari 2017, om 09.30 uur in zittingszaal H, waarbij beide partijen er akte van nemen dat zij geen nieuwe oproeping zullen ontvangen."

Bijgevolg wordt aan de advocaat van de verzoekende partij gevraagd of deze een begin van bewijs kan leveren, die voormelde vaststellingen weerlegt en aantoonst dat ze nog belang heeft bij de huidige beroepsprocedure. Om de advocaat van de verzoekende partij de kans te geven om een begin van bewijs te leveren om het bovenstaande te weerleggen, werd de zaak uitgesteld naar de terechtzitting van 22 februari 2017.

De advocaat van de verzoekende partij legt ter terechtzitting van 22 februari 2017 twee documenten neer, met name een document van de verzekeringsmaatschappij van 12 januari 2017 en een document van de watermaatschappij van 16 december 2015. Voor het overige brengt hij geen andere bewijzen aan waaruit zou blijken dat de verzoekende partij zich momenteel nog in het Rijk bevindt.

De verwerende partij stelt ter terechtzitting dat niet kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich nog op het grondgebied bevindt. Gelet op het feit dat de verzoekende partij zelf niet aanwezig was op de terechtzitting van 22 februari 2017, meent de verwerende partij dat de stukken die de verzoekende partij voorlegt onvoldoende zwaarwichtig zijn om te aanvaarden dat de verzoekende partij zich op het grondgebied bevindt. De verwerende partij stelt dat als de verzoekende partij zich niet op het grondgebied bevindt, zij geen belang meer heeft bij de huidige procedure. De verwerende partij roept een exceptie van onontvankelijkheid in wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang.

De Raad wijst er op dat uit artikel 39/59, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat een verzoekende partij niet verplicht is om zelf op de terechtzitting te verschijnen. Zij kan immers vertegenwoordigd worden door een advocaat, zoals *in casu* is gebeurd. Bijgevolg dient er nagegaan te worden of de stukken die de verzoekende partij neerlegt ter terechtzitting van 22 februari 2017 de vaststellingen, gedaan door de politie op 23 juni 2015 en het schrijven van de stad Temse van 24 juni 2015, weerleggen.

Het eerste stuk, met name de tussentijdse factuur van de watergroep van 16 december 2015, toont slechts aan dat de watergroep een factuur verstuurd heeft op 16 december 2015 naar het adres van de verzoekende partij. Uit voormeld document blijkt op zich niet dat de verzoekende partij nog in het Rijk verblijft. Ten eerste omdat de factuur het gevolg kan zijn van het gegeven dat de verzoekende partij het aanvraagformulier om de watervoorziening af te sluiten na haar vertrek uit België niet ingevuld heeft of omdat haar zoon, die ook op het opgegeven adres woont, de watermeters niet overgenomen heeft waardoor de factuur nog op naam van de verzoekende partij opgesteld werd. Ook geeft de verzoekende partij niet aan welk gevolg zij hieraan gegeven heeft. Het tweede document betreft een standaardbrief, opgesteld naar aanleiding van de wet van 8 december 1992 betreffende de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Voormelde brief op zich is niet voldoende om aan te tonen dat de verzoekende partij nog in België verblijft. Ook beide documenten samen genomen zijn onvoldoende zwaarwichtig om de vaststelling van de politie, gedaan op 23 juni 2015, te weerleggen. Ze tonen louter aan dat de verzoekende partij nog post op het opgegeven adres ontvangt, waar heden haar zoon en schoondochter wonen. Daarenboven heeft de verzoekende partij een maand gekregen om de vaststellingen gedaan door de politie op 23 juni 2015 te weerleggen, maar beperkt ze zich tot de enkel neerlegging van voormeld documenten. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze nog in het Rijk verblijft.

De Raad merkt op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zich enkel richt tot de in België verblijvende vreemdeling.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt met name als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling (...) kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen (...)”

Uit de bewoordingen van bovenstaande wetsbepaling blijkt duidelijk dat enkel een vreemdeling die in België verblijft een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan indienen. De verzoekende partij bevindt zich echter niet langer in dit geval.

Ter terechtzitting wordt niet weerlegd dat de verzoekende partij niet meer in België verblijft. Nu zij zich niet langer op het Belgische grondgebied bevindt, is een afgifte van een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in België *in casu* niet meer mogelijk. Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden dan ook geen voordeel meer opleveren (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731).

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij niet nader haar belang uit, ook niet nadat de verwerende partij stelt dat de stukken die door de verzoekende partij neergelegd worden niet aantonen dat ze nog op het grondgebied verblijft. Ter terechtzitting vat de verzoekende partij haar verzoekschrift samen.

Er dient te worden benadrukt dat het de verzoekende partij toekomt, wanneer er twijfel rijst omtrent haar belang, aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft.

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing heeft.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS